

ร'างที่กำลังดำผุดดำว่ายอยู่ในสระว่ายน้ำสี่ฟากกระจ่างสวมชุดดำรัดรีง
เครื่องเครื่องไปด้วยวัยสาวสมลัดส่วน ไม่นานเธอก็โผนขึ้นเหนือน้ำ และทันทีที่ไต่ไป
ที่บันไดสระ มือหนึ่งก็ยื่นผ้าเช็ดตัวพร้อมเสื้อคลุมให้ทันที

“อ้าว!” เป็นเสียงทักแบบแปลกประหลาดใจไม่น้อยเลย “มาเมื่อไรคะ”

“มาเมื่อเห็น” มีเสียงหึๆ นิดหน่อย

“คราวหลังไม่ควรเลยมาถึงนี่นะ ตรงนี้เป็นที่ส่วนตัวของฉัน”

“งั้นใครมาได้”

คำถามอ่อนหวานบ่งบอกว่าคนพูดนั้นหลงใหลอีกฝ่ายหนึ่งอย่างรุนแรง
เขาอยากจะทำเข้ามามีชีวิต แต่หากทว่าหล่อนยื่นมือไว้

“ไม่เหมาะหรอกคะคุณไรวด ที่นี้ไม่เหมาะที่คุณจะมาทำร่มร่ามคะ ฉัน
มีบอดี้การ์ดด้วย ไม่รู้ปล่อยเข้ามาได้อย่างไร”

“คุณทำเหมือนผมเป็นคนอื่น”

มีรอยยิ้มเหยียดบนริมฝีปากสวยของหล่อน เส้นหิ้งของหล่อนไม่เคยที่จะ
ลดราวาศอกให้กับใครเลย

“คุณไม่เชื่อใจผม ผมรู้แหละ”

“คุณทานอะไรมาหรือยัง”

“พิมพ์ภัสสร!”

“คุณไร่วัด ที่ที่บ้านฉันนะคะ จะเอาอย่างไร ก็ฉันชวนทานอาหารค่ำด้วยแล้ว ถ้าไม่ตอบรับจะให้ว่าอย่างไร”

ไร่วัดนิ่งไปสักพัก ก่อนจะพยักหน้า “ขอบคุณที่กรุณา”

พิมพ์ภัสสรคิดว่าเขาประชดประชันหล่อน แต่หล่อนก็ไม่ใส่ใจ ใครอยากจะพูดหรือคิดอย่างไรก็พูดแต่ หล่อนแน่วแน่และมีแนวทางของตัวเองอยู่แล้วอย่างที่ว่าใครก็ไม่อาจแตะต้องได้

วันนั้นกับวันนี้ชีวิตหล่อนแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แตกต่างกันราวฟ้ากับดินก็ว่าได้ พิมพ์ภัสสรตัดสินใจในเรื่องบางเรื่องได้เด็ดขาดและรวดเร็ว ไม่ได้คิดแม้แต่น้อยว่าผู้ชายตรงหน้านี้จะหวนกลับมาหาหล่อนอีกครั้ง...มาคร่ำครวญจนให้ว่ายังเหลือรอยรักให้หล่อนเต็มหัวใจ หลังจากวันที่เขาได้ทอดทิ้งหล่อนไปอย่างไม่มียี่

ม่านตาของหล่อนเคยมีน้ำตาพรำพราย หากบัดนี้มันมีเพียงแต่ ‘ไฟ’ เท่านั้น ไฟที่ไหม้ไหม้อยู่ในดวงตาดวงใจของหล่อน รอวันที่จะได้บางสิ่งบางอย่างทดแทนความสูญเสียทั้งหมดในอดีต และวันนี้หล่อนก็ได้กลับมาแล้วเกินสิ้น หากเป็นเพียงวัตถุที่ครั้งหนึ่งมันได้แห้งแล้งห่างหายไปจากชีวิตของหล่อนราวกับฟ้าได้ผ่าลงมา...

พ่อ แม่ และน้องสาวของหล่อนจากไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ ต่างกรรมต่างวาระ พ่อหล่อนถึงตัวตาย แม่หล่อนหัวใจวายหลังจากพ่อตาย ส่วนน้องสาว... ตกเลือดตาย!

น้องสาวหล่อนยังไม่ได้แต่งงาน ทว่าหล่อนไม่เคยรู้มาก่อนว่าน้องสาวของหล่อนท้อง และไปทำแท้งกับคลินิกทำแท้งเถื่อนกระทั่งตกเลือดตาย...ดูช่างเป็นเรื่องที่สุดแสนจะโหดร้ายที่สุด

เวลาเดียวกันพิมพ์ภัสสรก็เกือบจะเป็นบ้า...หล่อนซ็อก! ไม่ได้พูดกับใครเลย กระทั่งต้องได้รับการเยียวยาจากจิตแพทย์ คนเอาไปรำลือกันว่าหล่อนเป็นบ้าแล้วอีกไม่กี่เดือนต่อมาหล่อนก็แต่งงานไปกับเจ้าสัวทรงศักดิ์ ที่คนทั้งโลกรู้ว่าเป็นอัมพาตครึ่งตัว ตั้งแต่ช่วงเฮอร์จากระทั่งถึงปลายเท้าไม่มีความรู้สึก คนทั้งโลกอาจแอบประณามว่าหล่อนแต่งงานเพื่อหวังทรัพย์สินสมบัติมหาศาลของตระกูลศักดิ์ไพศาล

พิมพ์ภัสสรไม่ได้เป็นบ้า สติหล่อนดีมา

เจ้าสัวทรงศักดิ์เป็นหม้าย เขาหย่ากับภรรยาหลายปีติดๆ หลังจาก
ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์จนถึงขั้นต้องพิการ

ก่อนหน้าที่พิมพัทธ์สรจะตัดสินใจแต่งงานกับเจ้าสัวทรงศักดิ์ผู้ที่มีอายุ
มากกว่าหล่อนเป็นรอบๆ นั้น ไร้วัด...คู่รักที่ครองรักกันมาหลายปีติดๆ คนนี้แหละที่
ทิ้งหล่อนไปแต่งงานกับผู้หญิงที่พ่อแม่ของเขาเลือกให้

พิมพัทธ์สรอยู่โดดเดี่ยวอยู่ในโลกใบนี้กับคราบน้ำตาลที่เหือดแห้ง แล้ว
หล่อนก็รับปากแต่งงานกับเจ้าสัวทันที ท่านบอกว่า...ท่านต้องการคนดูแล และ
คนคนนั้นต้องเป็นคนมีหัวใจ

พิมพัทธ์สรอาจเคยเป็นคนที่มีหัวใจ แต่นานวันที่ผ่านมา กับเหตุการณ์
เลวร้ายเหล่านั้นได้เปลี่ยนหล่อนไปโดยสิ้นเชิง

หล่อนเป็นเศรษฐีชั่วชีวิตาเมื่อกลายเป็น พิมพัทธ์สร คักดีโพศาล!
อยากได้อะไรก็ได้ อยากทำอะไรก็ทำ หล่อนเป็นหุ่นส่วนใหญ่ของห้างสรรพสินค้า
ชื่อดังที่เจ้าสัวเป็นเจ้าของ

ใครจะคิดอย่างไรกับเรื่องในมุ้งของหล่อนก็ช่าง หล่อนคนเดียวเท่านั้นที่
รู้ว่าอะไรเป็นอะไร

“คุณทานอาหารดีๆ อย่างนี้เสมหรือ”

“ก็...บางทีก็ไม่ได้ทานอะไร แต่วันนี้มีเพื่อนดื่มไวน์ก็ดีเหมือนกัน”

“ท่านล่ะ”

“คุณทานหลับแล้ว!”

“ผมโชคดีที่เลือกเข้ามาเวลาหลับ”

“ไม่มีโชคดีไม่มีโชคร้ายหรอก”

หล่อนยกไหล่ โบหน้าสวยใสไม่มีเครื่องสำอางแต่งแต่ยามต้องแสงไฟ
ผุดผ่องราวเทพธิดานางฟ้าจุติมาเกิด

ไร้วัดหอเหี่ยวในอารมณ์เหลือเกิน เขาแต่งงานได้สองปี ชีวิตแต่งงานก็
เริ่มเน่า และนับวันกำลังจะเน่าสนิท

“ผมถามจริงๆ เกอะแพรว”

“ถามสิ”

“แต่คุณคงจะไม่ตอบผมหรอก”

“ลองดูก็ได้”

“คุณอยู่ยังไง”

“ก็อยู่อย่างมนุษย์อยู่นั้นแหละ” หล่อนหัวเราะเบาๆ “เอ๊ะ แปลกจริงทำไม
คุณถามแบบนี้คะ”

“มีคนอยากจะได้คุณมากมายเลย”

“เหอะคะ...เมื่อไร...ตอนนี้เหอะ...ก็อาจใช่...ฉันมีขุมทรัพย์!”

พิมพ์ภัตสรยกแก้วไว้นั้นขึ้นและมองดูเหมือนอยากจะได้เห็นน้ำในแก้ว
ปรากฏภาพของอะไรสักอย่างขึ้นมาอย่างนั้นแหละ

“ก็ลองเป็นเมื่อก่อนสิ จะเป็นยังไง ฉันเป็นสุนัขชี้เรื่อน!”

“แพรว”

“ไม่จำเป็นก็อย่าเรียกฉันด้วยชื่อนั้นอีก หลายคนลืมนไปแล้วว่าชื่อเล่นฉัน
ชื่อนั้นนะคะ ไร่วัต เออจริงสิ ภรรยาคุณเป็นยังไงบ้าง วันก่อนเจอกันในงาน...เธอดู
เซียวไปนะ”

ไร่วัตขบกรามเล็กน้อย “ผมไม่อยากจะพูดถึงเธอ”

“ถ้าคุณไม่พูดถึงเธอ คุณจะไปพูดถึงใคร เธอเป็นเมียคุณ” พิมพ์ภัตสรว่า

“ดอกเตอร์อภิวรรณผู้แสนสวย แสนฉลาด แสนเก่ง...แสน...”

“แพรว!”

“อืมหรือยังคะ” หล่อนสรุปง่าย ๆ “ดีกแล้ว ฉันจะได้เข้านอน”

“คุณนอนห้องเดียวกับเจ้าสัวหรือเปล่า”

“นั่นเรื่องส่วนตัวฉันนะ”

“คุณหลอกตัวเองนะแพรว! คุณหลอกตัวเอง”

“เหอะ! ดี” หล่อนลงเสียงหนัก มีอาการมินเมาเป็นเล็กน้อย “ฉันหลอกตัวเอง
ก็ยิ่งดีกว่าหลอกคนอื่น!”

หล่อนลุกขึ้นชวนเซเล็กน้อย หากทว่าใครอีกคนก้าวเข้ามาขวางร่างใหญ่
เคราดำ...และแวตานั้นงัน

“พิมพ์ภัตสร”

“กลับได้แล้วละคะ คราวหลังจะมาจะไปก็โทร.บอกกันก่อนนะคะ”

ไร่วัตมองนายคนตัวใหญ่ที่มักไปไหนมาไหนกับหญิงสาวอยู่เสมอก่อน
จะถอนหายใจอย่างหงุดหงิด เขาไม่ควรพบพิมพ์ภัตสรอีกเลย เพราะเขารู้สึกเหมือน
จะขาดใจตายทุกครั้งยามเข้าใกล้หล่อน เขาเสียหล่อนไป หัวใจของเขาขมขื่นมัน
อาจหายดับ แต่เพราะมีดอกเตอร์อภิวรรณมาทดแทน เหตุนั้นเขาจึงไม่เจ็บปวด
มากมายเหมือนวันที่ชีวิตแต่งงานของเขามีแต่วันอัปมงคล

“ขอบคุณสำหรับอาหารว่างมื่อค่า!”

“ไม่เป็นไรค่ะ เล็กน้อยเท่านั้น สำหรับบุคคลที่กำลังจะเป็นหุ้นส่วนกัน”

เขาขบกราม พิมพ์ภัสสรกำลังจะร่วมลงทุนกับพ่อตาเขา

ดูเหมือนชีวิตจะโยงโยจนไม่อาจหลีกเลี่ยงหนีหล่อนได้พ้น เมื่อเขาไม่คิดหนีก็วนกลับมาหา แต่หากเมื่อเห็นดวงตาของหล่อน เขาก็ร้อนวูบ

เสน่ห์ของหล่อนร้อนแรงกว่าเดิม...เหมือนดอกกระดังงาลนไฟแล้วหอม แม้หล่อนไม่เคยถูกลนไฟ...หล่อนก็หอมหวานไปไกล เงินทองของหล่อน เสน่ห์รุนแรงชนิดนั้นเป็นที่ต้องการของตลาดโลก!

ผิวหล่อนจะตายวันตายพรุ่งไม่มีใครรู้ โรคมากมายรุมเร้าให้เข้าออกโรงพยาบาลเหมือนเป็นบ้านหลังที่สอง วันหนึ่งหากเจ้าสัวทรงศักดิ์เป็นอะไรไป พิมพ์ภัสสรจะกลายเป็นเศรษฐินีหม้ายทรงเครื่องทันที!

เขาหันหลังให้หล่อน แต่ขณะเดียวกันไวรัตก็ตั้งใจแล้ว...เขาจะไม่มีวันปล่อยให้ใครมาโอบหล่อนไปอีกเป็นอันขาด

“๖๖พร”

“คุณท่าน”

“ดื่มหรือ”

“นิดหน่อยค่ะ” พิมพ์ภัสสรตอบอ่อนโยน “แพรคิดว่าคุณท่านหลับแล้วเสียอีกนะคะ”

“หลับๆ ตื่นๆ คนแก่แน่ จะให้หลับยี้ดยาวเลยเป็นไปไม่ได้หรอก ตื่นแล้วก็ตื่นเลย เธอเข้ามาทำไมล่ะ”

“มาดูคุณท่านค่ะ”

เจ้าสัวทรงศักดิ์ยิ้ม “ขอบใจนะที่ยังห่วงฉัน”

“คุณท่านอย่าพูดอย่างนั้นสิคะ ถ้าแพรไม่ห่วงคุณท่าน แพรจะห่วงใครอีกล่ะคะ แพรมีคุณท่านคนเดียว”

“ถ้าฉันเป็นอะไรไป?”

“ไม่เอาค่ะคุณท่าน ไม่พูดแบบนี้นะคะ แพรไม่ชอบเลย คุณท่านยังแข็งแรงนะคะ ยังต้องอยู่เป็นกำลังใจให้แพรอีกนาน”

“บาปกรรมหรือเปล่าที่ฉันดึงชีวิตเธอมาอยู่ในอ้อมแขนฉันขนาดนี้ล่ะ พิมพ์ภัสสร เธออายุไม่ถึงสามสิบ ส่วนฉันห้าสิบกว่าเข้าไปแล้ว เธอเป็นดอกไม้ังดงาม

ในแจกันร่ำๆ อย่างฉฉิน”

“แพรมีความสุข มีความพอใจค่ะ การได้ดูแลปรนนิบัติคุณท่านซึ่งเป็นผู้มีพระคุณ ทำให้แพรสบายใจอย่างยิ่งที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเลย คุณท่านเอื้อมมือของคุณท่านมาชุบชีวิตแพรแท้ๆ” พิมพภััสสรกล่าว “หากไม่มีคุณท่าน แพรก็คงจะตายไปแล้ว การได้มีชีวิตอยู่และยืนอยู่ในจุดที่ใครเหยียบย่ำไม่ได้ นี่นับว่าเป็นโชคมหาศาลที่คุณท่านหยิบยื่นมาให้ คุณท่านกรุณาต่อแพรขนาดนี้ แพรเสียอีกไม่ได้ตอบแทนอะไรคุณท่านเลย”

“ฉฉินอยากจะทำอะไรอะไรเธอสักอย่างจะได้ไหม”

“อะไรหรือคะ”

“ถ้าฉฉินเป็นอะไรไป”

“คุณท่านคะ”

“ฟังฉฉินพูดก่อนได้ไหม”

“ค่ะ”

“ถ้าหากฉฉินเป็นอะไรไป ฉฉินขอร้องให้เธอช่วยดูแลทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเป็นของฉฉินด้วย ฉฉินไม่ว่าหากเธอจะแต่งงานใหม่...สำคัญที่สุดคือฉฉินอยากให้คุณดูแลลูกสาวของฉฉินด้วย!”

พิมพภััสสรอึ้งไป เจ้าสัวทรงศักดิ์หย่ากับคุณหญิงอรอุมาหลายปีมาแล้ว มีลูกสาวด้วยกันหนึ่งคน อายุน้อยกว่าพิมพภััสสรไม่กี่ปี ประมาณเดียวกับน้องสาวของหล่อนที่ตายจากไป เจ้าสัวส่งไปเรียนต่อเมืองนอกแต่ก็ไม่ได้เรียนอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน เดินทางไปเดินทางมาระหว่างเมืองไทยกับอเมริกาเป็นว่าเล่น

เจ้าสัวห่วงลูกสาวมาก แต่อุไรวรรณกับพิมพภััสสรก็ยังไม่เคยได้เจอกอกัน อุไรวรรณอยู่กับแม่ คุณหญิงอรอุมาที่สอนให้เกลียดบิดาจนแม้แต่การมาดูแลบิดาที่พิการและบางครั้งเจ็บป่วยก็แทบจะไม่เคยมี

พิมพภััสสรเคยรู้ว่าอุไรวรรณมาเยี่ยมบิดาประมาณครั้งสองครั้งที่โรงพยาบาล แต่ก็ไม่ได้พบกับหล่อน คุณหญิงอรอุมาได้สมบัติไปเยอะมากพอสมควรหลังการหย่าขาดจากเจ้าสัว

“ยายฉฉินนะ แม่ตามใจจนเสียคน อีกหน่อยจะเหลวไหลไปกันใหญ่ ฉฉินอยากจะทำอะไรให้เธอช่วยดูแลยายสิ”

“เป็นไปได้อะไรหรือคะคุณท่าน”

“เธอทำได้นะแพร”

“คุณท่านคะ”

“เธอทำได้...เชื่อฉันสิ”

“แต่ว่า...”

“เธอเป็นผู้หญิงที่มีพลัง ฉันยังไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนที่จะมีพลังเหมือนกันกับเธอเลย!”

พิมพิภัสสรวิ่งไป นี่หล่อนกำลังจะต้องรับภาระอันหนักหนาย่างนั้นหรือ อันที่จริง...หล่อนและอุไรวรรณลูกสาวท่านเจ้าสัวนั้น ใ้ที่ว่าอายุห่างกันเสียเมื่อไร แม้ไม่เคยเผชิญหน้ากัน แต่ในสังคมชั้นสูงเดียวกันนี้ก็มีการเสต่อด้านหล่อนมากมายจากสองแม่ลูกคู่นั้น

หล่อนจะยอมรับทำในสิ่งที่หล่อนเองก็ไม่รู้ว่าจะทำให้หรือเปล่านั้นหรือ แต่หากหล่อนไม่รับปาก คุณท่านจะสบายใจได้อย่างไร

“ได้ค่ะคุณท่าน แต่...แต่แพรไม่แน่ใจว่าจะทำได้ดีแค่ไหน”

“ทำให้ดีที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ แต่ไม่ต้องทรมานทั้งชีวิต เอาแค่สองในสี่ส่วนที่เธออยากจะทำแล้วกัน”

“เราจะพูดเรื่องนี้กันทำไมคะ ดึกตื่นแล้วคุณท่านควรจะพักผ่อนนะคะ”

“ฉันนอนมาพอแล้ว เบื่อการนอนเหลือเกิน”

“จริงสิคะ คุณท่านอยากจะเปลี่ยนบรรยากาศบ้างไหมคะ”

“อืม”

“ไปหิวหินกันไหมคะ”

“เธอจะว่างหรือ...”

“ว่างสิคะ แพรก็เบื่อกรุงเทพฯ เหมือนกัน เราไปหิวหินกันสักสองสามวัน น่าจะดีนะคะ”

“นานเกินไปหรือเปล่า”

“ไม่หรอกค่ะ คุณท่านหลับเสียนะคะ แพรจะคอยอยู่จนกว่าคุณท่านจะหลับแล้วถึงจะกลับออกไป”

สักพักใหญ่ท่านก็หลับ หล่อนเปิดประตูออกไปจากห้องนั้นสู่อุโมงค์ติดกัน ด้วยการถอนหายใจยาวนานก่อนโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนหัวเตียงจะดังขึ้น

“ใคร...บ้าโทร.มากกลางดึกอย่างนี้”

พิมพิภัสสรออกดอกแน่น รู้สึกเหมือนหนาวสะท้านกับกระแสลมแรง
ที่พัดกรูเข้ามาเมื่อเท้าหล่อนจมลงไป ในทรายขาวเยียบเย็น พระอาทิตย์กำลังจะ
คล้อยต่ำลงแตะเส้นตัดของผิวน้ำทะเล

หัวใจหล่อนโหวง...อารมณ์อย่างหนึ่งสะท้อนเข้ามา!

ความว้าเหว...เดียวดาย...ขาดไร้!

เหมือนยืนอยู่ท่ามกลางป่ารกชัฏในบางครั้งที่ยะหยาครอบครวั ซีวิตจะ
ดำเนินไปอย่างไรก็สุดรู้

หล่อนมีเพียงท่านเจ้าสัวที่เปรียบเสมือนพ่อผู้ให้ความอบอุ่น ให้คำปรึกษา
ให้ความรัก ความหวังใย และปรารถนาดี!

หากขาดท่าน หล่อนคงจะหวานหาวรักที่แท้จริงอย่างนี้จากใครไม่ได้
อีกแล้วเป็นแน่...

ไร่วัด! ซื่อนั้นลอยเข้ามาในความรู้สึกของหล่อนอีกครั้ง เขาที่หล่อนเคย
รักสุดหัวใจ แต่ความหวานได้เปลี่ยนเป็นความขมจนแทบสำลักออกมาเป็นเลือดใน
ภายหลัง

ชายผู้ทรยศ!

หล่อนได้ยื่นเสียงฝีเท้า เมื่อหันไปจึงพบว่ามิชายผู้หนึ่งเดินมาทางทิศเดียวกับที่หล่อนยืนอยู่ ยิ่งเข้ามาใกล้ ยิ่งมองเห็นว่าเขาเป็นคนสูงมาก

คอนโดฯ ริมหทะเลแห่งนี้ราคาแพงลิบลิว คนที่จะมีโอกาสซื้อหาเอาไว้เป็นที่พักตากอากาศริมทะเลจะต้องมีเงินไม่ต่ำกว่าสิบล้านบาท เป็นเงินสดนอนนิ่งๆ หรือไม่กี่หมื่นเยียนในระบอบ!

หล่อนไม่มองไปยังเขา หล่อนมองไปที่ทะเลด้วยอารมณ์ปลดปล่อย ดูเหมือนว่าเขาจะรักเท่านั้นหนึ่ง เมื่อหล่อนหันไปอีกครึ่งเขาจึงยิ้มให้

“สวัสดีครับ” เขาทักทายสุภาพ

หล่อนยิ้ม “สวัสดีค่ะ”

“พักที่นี้เหมือนกันหรือครับ”

“ค่ะ”

“วันธรรมดาแบบนี้ไม่ค่อยมีคนมาพัก ดินะครับไม่พลุกพล่านดี”

“อ้อ”

“ขอโทษอีกครั้งนะคะ”

หล่อนหันไปมองเขา อาจจะได้ยิ้มมั้ง แต่หล่อนเห็นเขาชัด เขาเป็นคนร่างสูงใหญ่ สวมเสื้อผ้าป่านลายดอกกับกางเกงครึ่งน่อง รองเท้าผ้าใบลักษณะสุภาพมาก แต่แววตาของเขาเหมือนจะสนใจหล่อนมากจนกระทั่งไม่ตัดสินใจที่จะเดินผ่านไป

“เอ้อ...ถ้าคุณอยู่คนเดียว ต้องการเพื่อนคุยบ้าง...”

“ไม่หรอกค่ะ ฉันกำลังจะกลับขึ้นห้องพัก!”

เขาเงยบ จะว่าสะดุ้งก็อาจจะใช่ หล่อนไร้ไมตรีทั้งที่สวยปานภาพวาด เขาไม่ใช่ไม่เคยพบหญิงสาวสวย แต่หล่อนสวยแปลก สวยเนียนกลืนไปทั้งเนื้อทั้งตัวเหมือนกับประติมากรรมชิ้นงามของศิลปินเอกทีเดียว

เขาสะดุดก็แล้วก็ต้องปล่อยให้หล่อนเดินจากไปอย่างไม่มีดีกระทั้งต้องก้มลงดูตัวเองอีกครั้ง

นายรามิล! ปกติเวลาผู้หญิงเห็นนายมักจะเป็นฝ่ายชะงักและเฝ้ามองตามด้วยสายตาที่บ่งบอกความรู้สึกตื่นเต้น บ่อยไปที่เขาได้ยินเด็กสาววัยรุ่นร้องตามหลัง

“ว้าว! หล่อลากดินเลย”

แต่พอมาวันนี้เขาแทบจะสิ้นสุดความมั่นใจในตัวเองไปเลยทีเดียว หรือ

แม้นางฟ้าองค์น้อยนั้นเป็นเจ้าของเสียแล้วก็ไม่รู้ หล่อนก็เลยไม่มีตาจะมองใครอีกแล้ว!

“คุณ...อ้าว...”

เขาจำหล่อนได้แม่นยำ หล่อนเดินเข้ามาในลิฟต์ของโรงแรม สวมชุดราตรีสวยงามชวนตะลึงพริ้งเฟริด!

เขาอยู่ในลิฟต์...จำได้แม่นว่าเคยพบหล่อนที่ชายทะเลหัวหิน เหมือนติดตราตรึงใจไม่รู้ลืม หล่อนมองเขา แววตาหล่อนเหมือนรำลึกได้แวบหนึ่ง จากนั้นเมื่อลิฟต์เปิดที่ชั้นสิบหก หล่อนก็ก้าวออกไปโดยไม่มีคำพูดใดๆ

รามิลผ่นลมหายใจ จากนั้นเขาก็ก้าวออกจากลิฟต์ขึ้นไป...เดินตรงดิ่งไปสู่สำนักงานของตนเอง

“สวัสดิ์คะนาย” เสียงทักทายแจ่มใส “วันนี้นายมาทำงานแต่เช้าทีเดียวนะคะ”

“เหรอกครับ แปลว่าทำความดีผิดปกติอีกละสิ”

“แต่มีใครมาเข้ากว่าคะ”

“ใครเหรอกคุณแฉิว”

“รออยู่ในห้องคุณรามิลนะคะ”

“มีเซอร่าเพอร์รี่หรือนะ” รามิลอารมณ์ดี “ไม่เป็นไร ลองคุณให้เข้าไปรอในห้องผม แปลว่าคนสำคัญไม่ใช่หน่อย”

“เซอี่ยคะ คุณรามิลจะรับกาแฟหรือเป็นอาหารเช้าดีคะ”

“กาแฟ...เดาเอาว่าเป็นสองที่แล้วกัน!”

“ได้คะ”

เขาเปิดประตูเข้าไปในห้องทำงานอันกว้างขวางของตัวเอง มีสัดส่วนสำหรับเป็นมุมส่วนตัวที่ระเบียบนิดหนึ่ง มีคนนั่งนิ่งอยู่ข้างกระจก ทำท่าเหมือนหลุดออกไปจากห้องนั้นแล้ว เขากระแอมเล็กน้อย อีกฝ่ายจึงได้หันมา

“พี่รามิล”

“สวัสดิ์ติน้องสาว ไร้จะ ตื่นตั้งแต่ไถ่ยังไม่ขันหรือ”

“เมื่อคืนไม่ได้นอนมากกว่าคะ”

“วรวรรณ”

เปลือกตาที่พยายามตกแต่งด้วยสีสันของอายแชโดว์นั้นไม่อาจปกปิดไว้รอยบอบช้ำได้ เขาเดินเข้ามาใกล้ ยิ่งเห็นดวงตาอันบอบช้ำของน้องสาว เขาก็ต้อง

ลอบถอนหายใจยี่ดยาว

‘เอาอีกแล้วหรือ’

“เป็นไง...ดีมีกาแพก่อนนะ”

เสียงประตูถูกเคาะเบาๆ “เข้ามา”

แม่บ้านสำนักงานนำเครื่องดีมีเข้ามาสองที่ ทำให้ดอกเตอร์อภาววรรณ
ขยับตัวนั่งตรง ผิดแปลกไปจากเมื่อสักครู่

“ขอบใจนะ”

แม่บ้านออกไปแล้ว เขาก็ได้เห็นมามองน้องสาวอีกครั้ง

“วรรณ เกิดอะไรขึ้นอีก”

“วรรณเบื่อกะ เบื่อจริงๆ”

“ทะเลาะกันอีกหรือ”

“ยิ่งกว่าทะเลาะ เขาเลือดเย็นมาก”

“อะไรกันอีก”

“วรรณหลอกเขาอะ แกล้งบอกว่าท้อง เชื้อใหม่คะ เขาไม่ได้ยินดียินร้าย
อะไรเอาเลย คนไม่มีหัวใจ!”

“แล้วไปหลอกเขาทำไม นี่ถ้าเขาจะกลายเป็นเรื่องบาดหมางกันใหญ่
ทำไมต้องไปหลอกเขาด้วย ไม่ใช่เรื่องสนุกนะอภาววรรณ”

“วรรณอยากรู้แน่คะว่าเขาจะรู้สึกอย่างไรบ้าง นี่อะไร แสดงว่าเขาไม่สนใจ
ไยดีวรรณเลย”

“วรรณคิดไปเองหรือเปล่า คุณไร่วัดอาจจะมึนงานมากก็ได้เนี่ย บางที
คนเรานานมากก็อาจจะทำให้จิตใจวุ่นวายจนไม่มีแก้ไขมาติดันตันกับเรื่องเซอร์ไพรส์”

“เรื่องลูกนี้หรือคะไม่เซอร์ไพรส์นะ!”

“ยายวรรณ”

“เขาไม่รักวรรณ”

“บางทีอาจไม่ใช่อย่างที่เธอคิดก็ได้ ผู้ชายนะเขาก็มีศักดิ์ศรีของเขา
วรรณ ผู้หญิงนะ นอกบ้านต่อให้เป็นนายกรัฐมนตรีนะ พอเข้าบ้านก็ต้องเป็นเมียเป็น
สาวใช้ได้ด้วย”

ดอกเตอร์อภาววรรณส่ายหน้า “ไม่ใช่...วรรณก็ว่าวรรณทำดีที่สุดแล้ว
ต่างคนต่างงานมาก วันหยุดเขาก็ไปทางเราก็ไปทาง ไม่มีวันหยุดวันไหนที่เขาจะหา
เวลาอยู่กับเรา นี่ได้ข่าวลมพัดหวนด้วย”

เสียงนั้นสั้นเครือแทบจะฟังไม่ได้ศัพท์เลยทีเดียว

“มีคนบอกว่าเขากลับไปหาผู้หญิงคนนั้น!”

“ใครคือผู้หญิงคนนั้น”

“พี่รามิลไม่รู้?”

“ไม่รู้ ก็บอกหน่อยสิ”

ดอกเตอร์อภิวรรณผู้เป็นน้องสาวสุดที่รักของเขาทำให้เสียบุ๋ม ต่อหน้าคนอื่นผู้หญิงคนนี้จะไม่มีวันร้องไห้อย่างเด็ดขาด แต่อยู่ต่อหน้าเขา หล่อนร้องไห้สะอึกสะอื้นปานว่าจะขาดใจมาแต่ไหนแต่ไร อาจเพราะเขาเป็นพี่ชายคนเดียวของหล่อนและเป็นคนที่พยายามเข้าใจหล่อนอยู่เสมอมา

เขาเคยคิดเอาไว้แล้วเหมือนกันว่าในที่สุดน้องสาวของเขาจะต้องประสบกับปัญหาในครอบครัว

คนสองคน...ที่มาอยู่รวมในบ้านเดียวกัน ในห้องเดียวกัน ใช้นามสกุลเดียวกัน ออกสังคมด้วยกัน และดำเนินชีวิตรวมกัน ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำให้ทุกอย่างเต็มไปด้วยความกลมกลืน ถ้าต่างคนต่างใจ

ดอกเตอร์อภิวรรณน้องสาวของเขาแต่งงานกับไรวัต นักธุรกิจหนุ่มตระกูลใหญ่ร่ำรวย โดยความเห็นชอบของผู้ใหญ่สองฝ่าย ไม่เชิงมีใครบังคับใคร ก็ยินยอมพร้อมใจด้วยกันทั้งคู่ ไม่ว่าจะเจ้าบ่าวหรือเจ้าสาว แต่เขาพอจะจับความได้ว่าก่อนที่จะแต่งงาน ไรวัตเคยมีแฟนอยู่ก่อน ซึ่งนั่นก็ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไรสำหรับผู้ชายปกติทั่วไป ที่ก่อนแต่งงานก็อาจจะเคยมีคู่อรัก มีคนรัก หรืออาจเคยแต่งงานมาก่อนก็ได้

แต่มันลำบากตรงที่หลังแต่งงานไม่นาน แบบที่โบราณว่ากันหม้อข้าวไม่ทันจะดำ สองคนก็เริ่มมีปากเสียงระหองระแหงกันเป็นประจำ ทำท่าว่านานวันรักลำนั้นจะมีการโยกคลอนเพียงช่วงเวลาไม่นาน

“วรรณรู้สึกเหมือนเขาพยายามจะหลีกเลี่ยงการไปไหนมาไหนกับวรรณ ถ้าเป็นไปได้”

“วรรณคิดมากไปเองหรือเปล่า”

“ไม่หรอก ไม่ได้คิด”

“วรรณ ตอนนี้นะวรรณแต่งงานแล้วนะ วรรณจำเป็นต้องอดทนกว่านี้หนักแน่นกว่านี้ มันคงกว่านี้ พยายามใจเย็นให้มากที่สุด แล้วค่อยๆ เขียนรู้ปัญหาแล้วก็แก้ปัญหาไป”

“วรรณอดทนที่สุดแล้ว ทัศนจะทนไม่ไหวแล้วนะคะ”

“ไหวสิ”

“พีรามิล”

“เอาน่า เลือกลงแล้วก็ต้องเดินไปให้สุดทาง”

“แต่...”

“บอกได้ไหมว่าทะเลาะกันเรื่องอะไร”

“เขาไม่สนใจวรรณเลย!”

“คนสวยๆ เก่งๆ อย่างนี้เนี่ยนะ สามีไม่สนใจ เขาแกลั้งวางฟอร์มมากกว่าในบ้านวรรณก็ต้องลดบทบาทบางบทบาทของตัวเองลงบ้าง อย่าทำเก่งกว่าเขามากไปมันไม่ดี”

“นี่วรรณผิดอีกหรือคะ”

“เปล่าค่ะ”

เขายิ้มอารมณ์ดี “พีไม่ได้ว่าอะไรวรรณสักหน่อยนะ”

“วรรณว่าเขากำลังจะหวนกลับไปหาแฟนเก่าเขามากกว่า มีคนเห็นเขาอยู่ด้วยกัน”

“เขาจะใครจะ”

“ก็แฟนเก่าเขา”

“อ้อ คนเราเคยรู้จักกัน เจอกันพบกันบ้าง วรรณอย่าเที่ยวได้ไปหึงมากเกินไป เดียวหมดความสุข”

“ทุกวันนี้วรรณก็แทบจะไม่มีความสุข วรรณอาจคิดผิดก็ได้ที่แต่งงานกับเขา”

“แล้วกัน” เขาสรุป “เอ็ง เที่ยงนี้ไปไหน”

“ไม่ค่ะ วันนี้วรรณว่างทั้งวันเลย”

“ไปเดินช้อปปิ้งเล่นที่ชั้นล่างดีไหม พอเที่ยงแล้วไปทานข้าวกับพี จะเลี้ยงเราสักมื้อ เผื่ออารมณ์ดีขึ้น”

“พีรามิลไม่มีนัดกับสาวๆ เหวอคะ”

“วันนี้ไม่มีคิวให้ใครนอกจากน้องสาวคนเดียว” เขาตอบยิ้มๆ “โอเคเนะจะเดี๋ยวพีทำงานก่อน งานกองบนโต๊ะเต็มไปหมดเคลียร์ให้เสร็จก่อนแล้วเดี๋ยวจะได้ไปทานข้าวกัน”

“ว
รรณคิดแบบนี้แล้วมันรู้สึก...มันรู้สึกนะคะ”

อันที่จริงน้องสาวเขาก็ไม่ได้พูดเสียงดังมากนัก แต่บางทีโตะติดๆ กันอาจ
จะได้ยินก็เป็นได้ เขาก็เลยพยายามกระซิบน้องสาว

“ร้านนี้เขาจัดโตะค่อนข้างจะชิดกัน วรณคุยเบาลงนิดก็ดี”

“ช่างเถอะคะ คงจะไม่บังเอิญว่ามีคนรู้จักที่นี่หรอกนะคะ”

“วรณ”

“คะ?”

“ที่ว่าปัญหาบางปัญหามันต้องใช้ความสุ่มนะ โดยเฉพาะปัญหาที่มอง
ไม่เห็น ปัญหาที่มันอยู่ลึกๆ ปัญหาทางใจ มันหนักหนากว่าปัญหาทางกาย บางทีเรา
มองข้ามมันไปเสียบ้างก็จะดีมาก”

“พี่รามิลคิดว่า...วรณเป็นคนผิวดังนั้นสิ”

“เปล่า”

“วรณรู้สึกว่าเขาไม่แยแสอะไรวรณเลย ไม่ห่วง ไม่สนใจ...”

“วรณจ๋า”

“วรณไม่ได้คิดไปเองนะคะ”

“เอาเถอะ ไม่เป็นไร คิดหรือไม่คิดก็แล้วแต่ แต่วรณต้องจัดการอารมณ์
ของตัวเองอย่างฉลาด พี่ก็พูดได้เพราะพี่ยังไม่ได้แต่งงาน เพราะงี้แหละเลยไม่กล้า
ดึงชีวิตใครเขามายุ่งยากด้วย” รามิลหัวเราะ “กลัวว่าตัวเองจะทำอะไรไม่ได้ดีเพราะ
ว่าพี่มันอิสระเสียเคย”

“ใช่สิคะ ไม่อย่างนั้นจะแยกตัวไปอยู่คนเดียว อย่างนี้เหรอคะ”

“ก็...มันสะดวกกับการทำงาน”

“สะดวกกับการใช้ชีวิตคนโสดด้วยใช่ไหมคะ”

น้องสาวอารมณ์ดีขึ้น ได้ระบายความอัดอั้นออกไปเสียบ้าง

“ก็คงจะอย่างนั้นมั้ง! เกรงใจคุณพ่อคุณแม่เวลากลับบ้านดีๆ หรือไม่ก็
ไม่ได้กลับ”

“อืม” น้องสาวหัวเราะ “เป็นข้ออ้าง”

“ถามจริงๆ”

“อะไรคะ”

“วรณป้องกันหรือเปล่า”

“เรื่องอะไรคะ”

“ก็เรื่องวางแผนครอบครัว”

“คะ วรรณยังไม่อยากมีหรอก เพราะว่างานก็ยุ่งๆ เตี่ยวบินไปบินมา เหมือนนก รออีกสักกระยะ อีกอย่าง ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายเขาต้องการหรือเปล่า”

โตะข้างๆ ลุกไป เขาหันไปมองก็เห็นเพียงร่างระหงก้าวออกไปจากร้านนั้น!

“โอใจดีล่ะ ผมจะไปรู้หรือว่าวันนี้คุณเกิดอยากจะทานข้าวที่บ้านกับผมขึ้นมา”

“คุณไรต์ วันนี้คุณก็พูดแปลก เราเป็นสามีภรรยากันไม่ทานข้าวด้วยกันที่บ้านแล้วจะไปทานที่ไหน!”

“ผมไม่รู้ว่าคุณ...”

“ฉันโทร.เข้าไปสั่งเลขาฯ คุณไว้แล้ว”

“ผมไม่ได้เข้าออฟฟิศช่วงบ่าย แล้วก็ไม่ได้โทร.กลับไปเช็ก”

“ถามได้ไหมว่าคุณไปไหนมา!”

“ผมก็...ไปคุยธุรกิจ”

“คุณคุยธุรกิจจนลืมว่าปลายอาทิตย์เราจะมีทานข้าวที่บ้าน แล้วก็... ฟรุ้งวันหยุด เราควรมีโปรแกรมร่วมกันบ้าง ไม่ใช่ว่า...”

“ไม่ใช่ว่าอะไร”

“ไม่ใช่ว่าคุณไม่เห็นหัวฉันเลย!” หญิงสาวลุกขึ้น “ดูเหมือนนับวันเราจะห่างกันไปทุกที หรือว่าถ่านไฟเก่าของคุณมันกำลังจะคุ้ก็เลยเริ่มหาหนทางไว้สำหรับทางออกสวยๆ”

“ดอกเตอร์อามารรณ”

ไรวัดพยายามทำเสียงเยียบเย็น เขาพยายามจะไม่รุ่มร้อน แต่มันก็ออกจะผิดวิสัยเขาไปสักหน่อย

เขาเป็นคนใจร้อน ทำอะไรก็ต้องรวดเร็วอยู่เสมอ แต่ตอนนี้เขาพยายามใจเย็น อย่างน้อยก็เพื่อหน้าตาตัวเอง หน้าตาพ่อแม่

เขาแต่งงานแล้ว ใหญ่โตมากด้วย ชาวกรแต่งงานของเขารำลึกกันข้ามปีว่ายิ่งใหญ่ เยาะเย้ยสรรเสริญก็ซบเซาถึงขีดสุด เหมือนจะทำทายกระแสวิกสะแควความยากจนเกือบจะทุกหย่อมหญ้าของคนค่อนข้างประเทศ

เขากำลังจะสนใจการเมือง กำลังจะก้าวขาเข้าไป มีความจำเป็นหลายต่อหลายอย่างที่ต้องดูแลภาพลักษณ์ในครอบครัวของตัวเองให้สวยงามอยู่เสมอ การได้แต่งงานกับดอกเตอร์อามารรณนั้นก็เป็นที่น่าเป็นตาของเขาพอๆ กับที่การที่หล่อนแต่งงานกับเขาก็เป็นที่น่าตาของหล่อนเหมือนกัน

ทั้งสองต่างต้องรักษาหน้าตาของตัวเอง ดูแลหน้าตาของตัวเองให้สวยงามน่าเชิดชวยกออกจากสังคมภายนอกอยู่เสมอ แต่หากเวลาอยู่ด้วยกัน เรื่องจะมานั่งบ่นหน้ากันอีกที่ค่อนข้างจะยาก

เขาเพิ่งจะรู้ว่าการแต่งงานเพื่อจุดมุ่งหมายเรื่องของความเหมาะสมประการเดียวโดยปราศจากความรักนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะประคับประคองกันให้คงงามสมกับสายตาที่คนภายนอกคาดตา

เขาคิดถึงพิมพ์ภัตสรรุนแรงมากขึ้นทุกวัน หล่อนสวยเจิดฉาย...เสน่ห์หรืออรุณแรง ใครๆ ที่พบหล่อนก็อยากจะทำใจใกล้ เขายังหวังหึงแม้ไม่มีสิทธิ์!

เขาอยากจะทำแบบที่ผู้ชายส่วนใหญ่คิด ต้มตำารสรักกับผู้หญิงอื่นซึ่งไม่ใช่ภรรยาบ้างเพื่อความสดชื่นทางอารมณ์...แม้เป็นสิ่งผิด แต่ก็มีคนเพศเดียวกับเขาประพฤติกันอยู่ไม่น้อย

จะมีสักกี่คนที่แต่งงานกับผู้หญิงคนเดียวและต้มตำากับผู้หญิงคนเดียวโดยไม่เคยออกนอกนอกทางเลยหากมีโอกาส แม้ว่าโอกาสบางโอกาสกลับเปิดช่องให้ไรวัดชีวิตเข้ามาทำลายครอบครัวจนป็นี่ ครอบครัวต้องการความซื่อสัตย์และเสียสละต่อกัน ทุกคนก็รู้อยู่เต็มอก

เขาจะทำได้แค่ไหน ในเมื่อเขาเบียดดอกไม้ในแจกันดอกนี้เต็มทน!

“คุณคิดไปเอง”

“คุณไม่เคยสนใจฉันเลย ไม่ตื่นตื่นดูคำดูดีอะไร”

“คุณวรรณ”

“จริงๆ”

เขาถอนหายใจและก้าวเข้ามาโอบเอวหล่อน “พรุ่งนี้เราจะไปไหนกันดีล่ะ”

ดอกเตอร์อภาววรรณิ่งไปและมีอาการอ่อนลงเห็นได้ชัด พี่ชายหล่อนกล่อมมาไม่น้อยว่าหล่อนจะยอมเสียชีวิตแต่งงานไปไม่ได้ หล่อนต้องมั่นคงและหนักแน่นให้มากขึ้น ไม่ใช่เก่งแต่อกบ้าน ต้องเก่งในบ้านด้วย...เก่งในบ้านคือไม่ใช่เอาชนะ ต้องยอมแพ้อ้างบางโอกาส!

พี่ชายหล่อนสอนเอาไว้ดีมาก แต่หล่อนเองปฏิบัติไม่ค่อยจะได้ พาให้อ่อนอกอ่อนใจตัวเองหนักหนา

แต่พอเขามาดีกับหล่อน หล่อนก็อ่อนลง ก่อนแต่งงานอาจไม่ได้รักกันมากมาย แต่แท้จริงหล่อนก็รักเขา

ยิ่งแต่งงานกันแล้วก็ยิ่งรักมากขึ้น จึงคิดว่าเขาเป็นของหล่อน หล่อนเป็นเจ้าของเขาเต็มตัว

“อืม คุณอยากจะไปไหนล่ะคะ”

“ไปปากช่องใหม่ ผมเบื่อทะเล ไปภูเขาย่างน่าจะดี”

“ได้ค่ะ เดี่ยวฉันให้เด็กจัดกระเป๋า”

“โอเค เดี่ยวผมอาบน้ำแป็บหนึ่งแล้วจะลงมาทานข้าวกับคุณ หรือจะไปทานกันในห้องวิดีโอ”

หล่อนยิ้ม “ก็ดีค่ะ คุณทานมาแล้วนี่”

“ก็ทานมาแค่นิดหน่อยเท่านั้น”

๖ เขาเดินเร็วขึ้น เพราะเขามองเห็นคนที่เดินออกจากลิฟต์ไวๆ หล่อนสวมชุดออกสกีดำหรือไม้กีโตนสีประมานั้น ไม่เคยเห็นหล่อนสวมใส่เสื้อผ้าสีสันสดใส มันจึงทำให้หล่อนดูขริ่มและอานยาก

เขาเพิ่งจะย้ายที่ทำการบริษัทมาที่โรงแรมใหญ่แห่งนี้ ชั้นล่างสุดเป็นห้างสรรพสินค้าใหญ่ ส่วนชั้นบนสุดเป็นออฟฟิศให้เช่า บริษัทใหญ่ๆ มักจะมาเช่าที่นี้เป็นที่ทำการเพราะสะดวก อยู่ย่านใจกลางเมือง ใจกลางธุรกิจ ที่นี่มีทุกอย่างครบวงจร ไม่ว่าจะเป็นโรงแรมหรือร้านอาหารชั้นแนวหน้าของเมืองไทย

เขายังเอือมเห็นหล่อนหลายครั้งแต่ก็...ตามไม่ทันสักที ถึงตามทันก็ไม่

กล้าเข้าไปทัก หล่อนอาจจำเขาไม่ได้ เขาจะหน้าแตก

เขาสิจำหล่อนได้แม่นยำ ผู้หญิงอะไรที่เหลือเกิน

หล่อนสวยสด...ดูดีตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า หากจะไม่ชอบก็ไม่ชอบ

ลูกนัยน์ตาแบบนางกวางระวิงภัยนั้นเท่านั้น

หล่อนดูเหมือนเป็นคนที่ไม่ไว้ใจใครเลย จะมองใครก็เหมือนจะมองไปในแง่ลบไปเสียก่อนมองแง่บวก

‘หล่อนเป็นใคร!’ เขาทถามตัวเอง!

หล่อนหายไปแล้ว เขาหาไม่เจอ อาจหลอบเข้าไปในห้องใดห้องหนึ่งก็ได้หรืออาจเป็นห้องน้ำ นี่เขาจะบ้าหรือที่จะตามผู้หญิงเข้าไปในห้องน้ำ เขาก็เลยไปกดลิฟต์ชั้นสูงๆ ของที่ไม่ค่อยมีคนในลิฟต์มากมายนัก โดยเฉพาะช่วงเวลาที่ทุกคนกำลังทำงานกัน

เขารอลิฟต์มาและได้ยินเสียงฝีเท้า หันกลับไปก็พบหล่อนเข้าพอดี

“เอ่อ...” เขายิ้ม “สวัสดิ์ครับ”

“คะ เอ๊ะ...”

“คุณคงจะจำผมไม่ได้ เราพบกันที่หัวหินนะครับ จำได้ไหมครับ ผมออกไปเดินเล่นแล้ว...”

“หรือคะ”

‘หล่อนแกลังจำไม่ได้หรือเปล่า!’

รามิลชักหมั่นไส้หล่อนติดหมัดขึ้นมาทีเดียว ลิฟต์เปิด เขาให้หล่อนก้าวเข้าไปก่อน เขากดชั้นที่จะไปและถามหล่อน

“ชั้นไหนครับ”

“ชั้นเดียวกับคุณ”

“คุณทำงานที่ชั้นเดียวกับผม”

หล่อนแค่นยิ้ม ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ รามิลบอกตัวเองว่าเขาจะไม่ยอมให้หล่อนหลุดมือไปแน่ๆ หล่อนเป็นใครเขาก็ไม่รู้ แต่หล่อนสวยถูกใจเขา บุคลิกกวนประสาทดี เขาชอบนักแหละ ผู้หญิงประเภทวางมาดหยิ่งจองหองแบบนี้ จะปราบให้อยู่มีมือเลยทีเดียวนะ

เขาอยากจะให้ลิฟต์เคลื่อนช้าๆ หรือไม่ก็หยุดก็ไปเลย...สักอึดใจหนึ่ง!

“เราจะไม่...ทำความรู้จักกันบ้างเลยหรือครับ”

หล่อนไม่ได้ตอบ มองหล่อนและมีรอยยิ้มมุมปาก

เขาตัดสินใจหยิบกระป๋ายออกมาและส่งนามบัตรให้หล่อน
“ผมขออนุญาตแลกนามบัตร ถ้ากรุณาละก็ กรุณาหมั้นบ้างก็ดีนะครับ เ
น่าจะอยู่ดีก็เดียวกัน”

หล่อนรับไว้และไม่ทันอ่านนามบัตรด้วยซ้ำ

“ขอบคุณค่ะ”

ลิปต์เปิดและต่างคนต่างก็ออกมาจากลิปต์

รามิลตื่นเต้น! หล่อนจะต้องโทร. กลับมาอย่างแน่นนอนอย่างไม่มีปัญหา!
เย็นนั้นเขากลับไปที่ลิปต์เพื่อกลับบ้านที่เป็นคอนโดฯ ของเขา เขาสะดุดต
กับนามบัตรของใครซึ่งหล่อนอยู่บนพื้นหน้าลิปต์ มีรอยเท้าประทับไว้ ใครอาจเหยียบ
โดยบังเอิญ เขาใจหายเมื่อก้มลงไปหยิบขึ้นมา

“ให้ตาย! นี่มันนามบัตรของเรา!”

“แ่กคิดมากไปมั้งรามิล”

“ไม่รู้ว๊าย แต่ฉันไม่เคยเจอผู้หญิงแบบนี้เลย คนไม่เคยเจอแบบนี้จะให้
คิดน้อยๆ ได้ไงวะ”

อนนท์หัวเราะสนุกสนานขณะที่รามิลตี๋มจัดกว่าปกติ

“ใช่ไหมล่ะ”

“พ่อหนุ่มเสน่ห์แรง” อนนท์แซว “เลยคิดว่าผู้หญิงเขาต้องตาปรอยเวลา
เห็นแกทุกคนไปหรือไง โลกนี้อาจมีคนที่หล่อนน้อยกว่าแกไม่กี่คนก็จริง แต่เหนือฟ้าก็
อาจมีฟ้า หล่อนอาจมีคนของหล่อนที่เจ๋งกว่าก็ได้ว๊าย”

“แกอิจฉาความหล่อของฉันสินายอนนท์ จริงไหม!”

“อูย!”

“หยาบคาย” รามิลว่า “ฉันนะดีกรีนักเรียนนอกนะ”

“กว่าจะจบก็แทบคลานยังจะทำอวด”

“อ้าว ยังไงก็จบแหละว้า ดีกว่าคนไม่จบอะไรมาเลย ไปซื้อปริญญามา
แปะข้างฝาแล้วก็ป्ली่ม”

“ไม่ใช่ฉันนะนายรามิล”

“ไม่ได้ว่าแกสักหน่อย อย่าทำเป็นร้อนตัว” แล้วอนนท์ก็ขยิบตา “คนของ
นายมาแล้ว วันนี้มาชุดสีแดงเพลิงทีเดียว ระวังหน่อยนะ แถวนี้ไม่รู้ว๊ายเครื่องดับเพลิง
จะดับไฟร้อนแรงแบบนี้ได้หรือเปล่า”

“สวัสดิ์ค่ะ คอยนานไหมคะรามิล คุณอนนท์ ขอบคุณนะค่ะ อุตส่าห์มาอยู่เป็นเพื่อนคุณรามิลให้อุ่นะค่ะ!”

“นี่ได้กันเลยหรือครับ”

“เปล่าค่ะค่ะ อู๊จะกล้าไล่คุณอนนท์ได้ไง เดี่ยวอยู่ดีมีอะไรกันก่อนดีกว่านะค่ะ”

อนนท์หัวเราะก่อนจะลุกขึ้น “ไม่เอาละครับ ผมกลับก่อนดีกว่า มากันหลายชั่วโมงจนจะมากลิ่งแล้ว เดี่ยวมาแล้วขับรถไม่ไหว”

“ไม่เอาคนรถมาหรือคะ”

“ผมไม่มีมคนรถครับ ไปไหนก็ขับเอง ขับไม่ไหวก็จอดรถขึ้นแท็กซี่ หรือไม่ก็มอเตอร์ไซด์”

“ถ้านายไม่ไหว จอดรถไว้ที่ใต้ถุนคอนโดฯ นั้นแหละนะ แล้วจากนั้นจะไปไหนก็ไป”

“อ้าวเพื่อนรัก เมื่อกี้บอกจะชวนนอนด้วยไง”

“เฮ้ย สมัยนี้เพื่อนรักกันเขาก็ไม่กล้านอนด้วยกันไว้ย”

“ทำไมวะ”

“เดี๋ยวสังคมลงโทษหาว่าเป็นตุ๊ดละชวยเลย!”

เขาเดินไปส่งอนนท์ที่ประตู ขานั้นเอาเสื้อพาดบ่าเรียบร้อย ทำทางว่าหากอยู่ต่ออีกหน่อยมีหวังได้นั่งแท็กซี่จริงๆ

“ระวังหน่อยนะอนนท์”

“ระวังอะไร”

“แก้ตัวกับเมียให้ดีด้วยละ”

“ว่า...”

“ไปแตกเหล่ากับใครมา”

“เฮ้ย เขารู้้อยู่”

“แถมเสื้อกปิดมือถืออีกต่างหากเนี่ย ไม่ปิดให้เขาโทร.มาซะยังดีเสียกว่าเลย”

รามิลหัวเราะตามประสาคนอารมณ์ดี!

อนนท์หน้าเสียไปนิดหนึ่ง ทำให้เขาต้องปลอบ “เอาน่า เดี่ยวพุงนี้จะโหว.ไปบอกให้” รามิลว่า “เมื่อคืนแกลไปนอนกับใครก็ไม่รู้”

“ไอ้ฉิบ...”

“ไปได้แล้ว อย่าทำเป็น...”

“หมูเขาจะห้ามอย่าเอาคานเข้ามาสอด!”

อูไรวรรณรอเขาอยู่แล้ว หล่อนรินไวน์ให้เขาและตัวเองก่อนตรงเข้าไป กอดและจูบเขา

หล่อนพบราศีที่ต่างประเทศ พอกลับมาก็นัวเนียกันต่อ แต่ว่าก็ไม่ได้ไปไหนมาไหนด้วยกัน หล่อนไม่พยายามเข้าไปยุ่มยามกับอะไรที่มากเกินไปกว่าตัวเขา เหมือนหล่อนเช่นกัน หล่อนไม่เคยบอกเขาว่าหล่อนเป็นลูกเต้าเหล่าใคร! ก็คบหากันไป

หล่อนรักและหลงเขามาก แต่หากว่าเพราะอูไรวรรณไม่เคยมีผู้ชายแค่นั้นคนเดียว หล่อนมีแฟนมาเรื่อย ไม่พอใจก็เลิกกันไป เคยอยู่กับผู้ชายสมัยอยู่เมืองนอก จนเลิกร้างกันไปก็บ่อย

แต่หล่อนชอบราศีมาก เขาเป็นคนมีความสุข ไม่ค่อยคิดอะไรมาก หรืออาจเพราะหล่อนมองเขาแค่เวลาเขาอยู่กับหล่อนเท่านั้นก็ไม่รู้

“คุณไปงานเลี้ยงมาหรือ”

อูไรวรรณมองดูตัวเอง ชุดราตรีสีแดงสดสายเดี่ยวเปิดไหล่ขาวผุดผ่อง ทำให้เขาอดไม่ได้จะฝึ้งจมูกที่ไหล่

“หือ”

“เห็นแต่งตัวแบบนี้”

“วันเกิดเพื่อนคะ”

“อ้อ”

“ไม่โกรธที่ไม่ได้ชวนนะคะ”

“โกรธทำไม โกรธแล้วแก่เร็ว ไม่โกรธหรอกครับ สบายๆ คุณก็ต้องมีเรื่องส่วนตัวของคุณสิ...ผมก็ยังมี”

“อูชอบคุณเพราะอย่างนี้แหละ”

“หรือ...แหม...น่ารัก”

“ซมหรือคะ”

“ใส่”

เขาอ้อมหล่อนลอยขึ้น พาไปยังอีกห้องหนึ่งให้เท้าเตะประตูที่เปิดแง้มอยู่ แล้วเบาๆ

ดวงตาของอุไรวรรณหวานยิ้มเหมือนเคลือบน้ำตาล
“คุณอนนท์จะกลับมาอีกไหมคะเนี่ย”

